

Țară, trezește-te!

Cezar Adonis
Mihalache

De acest 1 Decembrie, n-am făcut acel mareț foc de artificii pe cerul Patriei, unul ca de început de „Centenar”, să se vadă și din pusta unguerească!... Și nu am făcut mai nimic pentru a sublinia și a doua sărbătoare a acelei zile: cea dintâi zi din Anul pregătirii noastre pentru întâlnirea cu Istoria. Și nici nu am văzut

de a nu participa la evenimentele dedicate Zilei Naționale a României, nu doar în Ardeal, nu doar în România, dar nicăieri în lume, 1 Decembrie 2017 a venit cu mesajul oficial al departamentului de propagandă budapestan, Agenția națională de presă ungară lansând un așa-zis „flux de știri” în limba română. Sau, mai bine spus, sub eticheta unui „flux de știri”, deschizând robinetul unei revărsări de venin

asporei (la început de flux se va lucra cu acest termen aparent neutru, dar apoi este clar că acesta va fi înlocuit cu mesaje pentru „transilvăneni”, „maghiari” și „secui”) pentru „a alege școala maghiară”.

Iar dacă la noi este aproape sigur că la 1 Decembrie 2018 se va fi sfârșit osteneala oficială dedicată Centenarului, mai ales văzând implicarea de acum a autorităților, graba acestora de a bifa și se spala pe

Dezmembrarea Ucrainei?...

Ionuț
Țene

La Kiev pare că se pregătește un nou Euro-maidan. De data asta nu împotriva unui prorus ca Viktor Ianukovici, ci contra președintelui ales pro-european Piotr Poroșenko. După Euromaidanul din 2014, Ucraina s-a afundat în sărăcie și anarhie. Țara s-a dezmembrat în est, dovedind o concluzie istorică că nu întotdeauna revoluțiile și mișcările sociale aduc progresul și pacea, ci dimpotrivă. Ucraina nu e în stare să ofere pacea socială și economică internă, iar politica sa nu a depășit o viziune de conflict tribal.

În urma Euromaidanului, Ucraina a pierdut Donbas și Lugansk, iar în urma anarhiei de zilele acestea de pe străzile Kievului te întrebi ce va mai pierde.

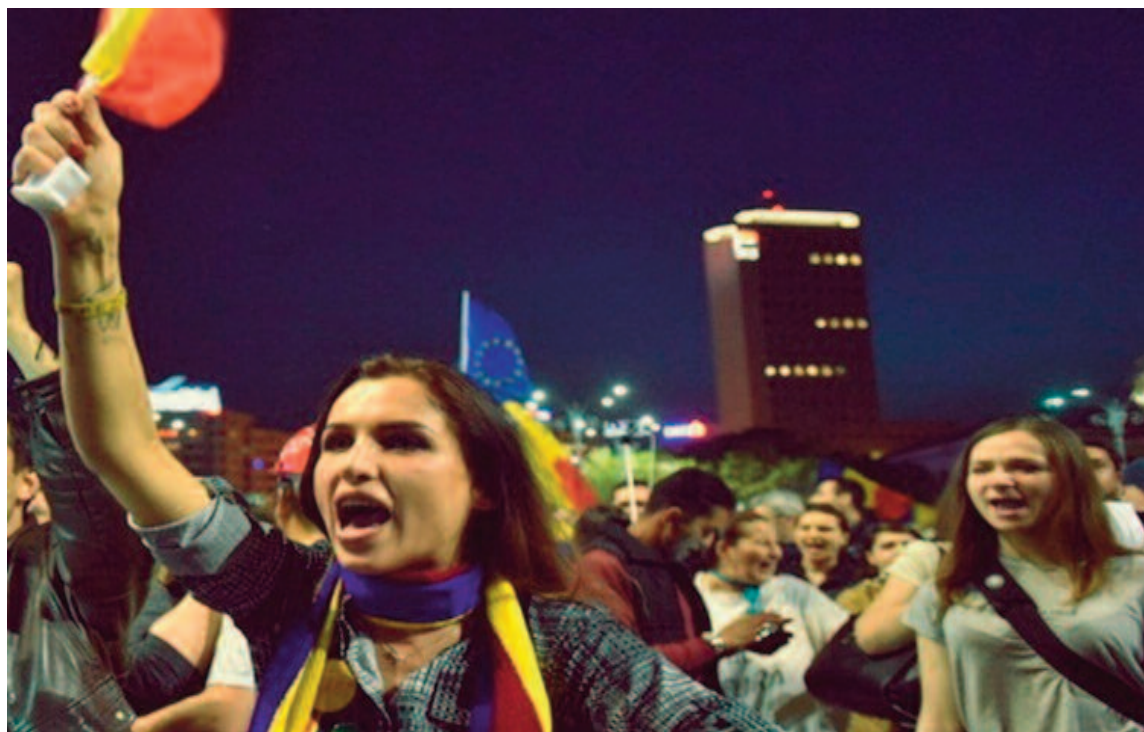
Mihail Saakasvili, mercenarul președinte georgian, care a îmbrăcat haina anticorupției vrea să ajungă stăpân la Kiev cu ajutorul ong-urilor finanțate din afară. De fapt lupta anticorupție e un pretext, un vehicol politic ce poate manipula ușor masele – doar toată lumea vrea anticorupție – pentru a pune mâna pe putere. Anarhia de la Kiev se pare că începe să convină de mine țărilor din jur, nemulțumite de noua lege a educației care a eliminat româna, poloneza și maghiara din școli. Mihail Saakasvili, deși i s-a retras cetățenia ucraineană, că doar e georgian, a reușit să intre în Ucraina fără pașaport, confirmând starea de anarhie de la Kiev, rezultantă a primului Euro-maidan. Recent s-a petrecut la Kiev un lucru de necrezut care arată că țara e în plin haos.

Fostul președinte georgian Mihail Saakasvili, devenit opozant al actualului regim de la Kiev, a fost eliberat de multime la scurt timp după reținerea sa de către poliția ucraineană. Înainte amenințase că se aruncă de pe un bloc. Cateva sute de susținători ai săi au blocat furgoneta care îl transporta, iar Saakasvili a coborât din vehicul și apoi s-a îndreptat către parlament însoțit de

simpatizanții săi. Parcă asistăm la o revenire a revoluției bolșevice din 1917. Din cauza mulțimii compacte de oameni care a înconjurat furgoneta poliției, nu a fost posibil să se afle dacă eliberarea fostului șef al statului georgian a fost rezultatul unei acțiuni în forță a susținătorilor lui sau dacă poliția a cedat în fața acestora. Permanența „revoluției continue” în lupta anticorupției a creat batalioane de asalt de tip troțkist, care iată pun la grea încercare statul ucrainean. Se propune o anticorupție de tip utopic la fel ca și Lenin în octombrie roșu. Ceva similar e și la noi, unde mai nou sunt bătuți cetățeni pașnici pe stradă de către așa-zii protestatari fără ca jandarmeria sau poliția să intervină pentru a nu deranja activiștii care pun la îndoială ordinea de stat.

Ucraina în urma acestui incident cu Saakasvili se îndreaptă cu pași repezi spre anarhie. Să fi început planul de dezmembrare a Ucrainei? Anarhia vine de minune în întâmpinarea intereselor ucrainenilor proruși care vor ca Donbasul să rămână independent, dar și polonezilor care visează la Liov, Ungariei care vrea Transcarpatia, ia România nu cred că ar zice nu revenirii Bucovinei de nord, care a aparținut românilor în perioada interbelică.

„Revoluția continuă” care se aplică în Ucraina a creat premisele anarhiei și destrucției țării. Pe acest model se fac încercări și în piețe ale unor capitale din Europa centrală și de est. Modelul ucrainean de înfrângere a demnității unui popor și de subcolonizare se pare că e unul de succes, dar și un prim pas al dezmembrării unei țări.

pe undeva vreo oficialitate asumându-și rolul de veghe pentru ca, peste 364 de zile, să fim mândri de acest ultim sfert de ceas în care ne mai putem ridica la nivelul înaintașilor.

Deja zilele au început a se scurge... Se risipesc grăbite, parcă mai grăbite ca oricând, grăunte cu grăunte din clepsidra Centenarului... Iar noi nu avem o agenție, un departament, o comisie măcar, printre zecile din Parlament, care să monitorizeze, zi de zi, anul rămas, să se asigure de pregătirea momentului 1 Decembrie 2018 la înălțimea Istoriei... Să informeze țara, să alerteze și, mai ales, să lupte împotriva propagandei anti-românești.

La noi, 1 Decembrie 2017 a fost doar o Zi Națională... Care a trecut, deschizând doar anul unei alte treceri... La Budapesta însă, a fost inaugurat practic debutul propagandei anti-românești OFICIALE. Și nici măcar despre asta nu au vorbit guvernării noștri...

După mesajul dat de Budapesta diplomaților săi,

cu traduceri din presa maghiară a opiniilor și atitudinilor, agenția de presă de la Budapesta venind să sădească semințele otrăvite comandate de propaganda revizionistă.

Pentru început, pare a se lucra cu „marfa” altora, pentru că articolele vor fi preluate din presa maghiară, nu asumate direct de agenția de știri, dar nu este departe momentul în care ne vom trezi că aceasta va oficializa comentariile, opiniile și atitudinile redactorilor ei.

Și nici măcar nu se vor mai folosi artificii jurnalistice... Mesajul dat de Budapesta de 1 Decembrie este voit negru pe alb, iar primele articole ale „fluxului” unguesc vorbesc de la sine, accentul fiind pus pe autonomia maghiarilor („garanție a păcii sociale”, evident, din Ardeal, o amenințare aproape la fel de directă ca prezența jurnalistică a „secuiului cu arma în mână” din anii trecuți), promovarea „libertății naționale pentru maghiari” și îndemnarea di-

mâini de „obligațiile de serviciu” legate de Centenar (dar Patria, Națiunea, Țara, Istoria, Centenarul nu sunt obligații de serviciu, voi, Departamentul Trianon de la Budapesta abia va fi trecut de primul an al încălzirii propagandistice, până în 2020 având de „rezolvat” o lungă listă pe care doar guvernării noștri se fac că nu o văd. Mai ales aceia care, politic, au semnat deja fel și fel de pacturi „politice”...

Carol al II-lea și arma puterii sale – trădarea!

George C-tin
Nistoreanu

Trădarea în general este o săvârșire conștientă a răului, un act major de lașitate, de micime și infirmitate sufletească, de nimicnicie a rațiunii umane, dar când ea are osatură regală, cu participarea directă a suveranului, trădarea devine lucrul cel mai meschin și mai grotesc dintre faptele cele mai odioase ale unui individ infinit mârșav, fie el chiar de viță nobilă. Genealogia trădării odioase, fariseice, mârșave își are corola în Iuda Iscarioteanul, ex-ucenic, apoi vânzător și trădător al Mântuitorului nostru Iisus Hristos-Împăratul lumii. Trădarea regală este sinonimă cu o catastrofă națională de lungă durată, ce constă în jertfirea și sfârtecarea imediată a Trupului țării, precum și în mutilarea sufletească spiritual-religioasă a Națiunii timp destul de îndelungat și dacă la un moment dat rănile Neamului se vindecă, cicatricile trădării rămân permanent în istorie. Trădătorii sunt inșii care renunță la conștiința identității, căpătând niște pîlpării existențiale: „Trădarea, de exemplu, este și ea o formă de patologie identitară.” (Miron Manega, Naționalismul ca fatalitate și omul de nicăieri, în Certitudinea, Anul I, Nr.2, 2017).

După renunțarea definitivă și irevocabilă la tron, regina Maria, preaiubitoare și preaiertătoare, îl întrebă totuși pe Carol de ce nu i-a rămas măcar un cuvânt bun „pentru țara pe care-ai trădat-o”. (Mircea Bălan, Istoria Trădării la Români. Vol. II, Ed. Eurostampa, Timișoara, p. 357). S-au oferit voluntari pentru convingerea principelui, Iorga și Argetoianu, dar Casa regală s-a pronunțat pentru Costică Hiott, care l-a determinat pe Carol să-și pecetluiască soarta, semnând acel act la Milano în 28 Decembrie 1925: „Sire, Vă rog ca prin această declarație să primiți că renunț la toate drepturile mele de Principe Moștenitor al României... Declar prin aceasta că renunț în mod irevocabil la toate drepturile, titlurile și prerogativele de care, în virtutea Constituției și a statutului Familiei Regale, m-am bucurat până azi... Renunț totodată la drepturile ce mi-ar reveni prin legile țării asupra fiului meu și a averii sale”... Renunțarea la toate drepturile este „de bună voie” și se angajează ca să nu se reîntoarcă în țară 10 ani și atunci doar „chemat de cei în drept” și cu „autorizația Suveranului.” (ibid., p.357)

Isprava principelui Carol este altfel tălmăcită de Argetoianu: „Fuga lui n-a fost decât fapta unui degenerat priapic care a dat cu piciorul la tot ca să satisfacă acea <<libido>> pe care Freud a analizat-o atât de bine în lucrările sale... Brătianu și Știrbei n-au

complotat contra Prințului ca să-l împingă să plece, și... nu ei au trimis pe Lupeasca după dansul... După cum Lupeasca a profitat de prilejul pe care soarta i-l puse la îndemână, ca să împingă pe nenorocitul Prinț în prăpastie, tot astfel s-au folosit și Brătianu și Știrbei de împrejurări ca să pecetluiască în grabă o situație ce îi scăpa pe ei de un vrăjmaș personal și țara de un Rege nefast.” (Argetoianu, C., Pentru cei de mâine amintiri din vremea celor de ieri, vol. I-IV, București-1991-1993; Memorii, vol. VI-IX, București-1996-1997). Singurii mari anticariști înfocați și demni erau Averescu, Brătianu și Barbu Știrbei. Ionel Brătianu care, a surclasat prin dinastia sa pe cea a Hohenzollernilor a cerut Familiei regale să-și întocmească un nou statut al Familiei domnitoare, iar Carol să fie exclus din Senat și din dipticele armatei unde avea gradul de general. Ferdinand devenind grav bolnav între timp aproape că își iertase dezertorul, iar Mama care era topită, atitudinea ei era mereu incoerentă, „dacă nu duplicitară”, nota același Argetoianu. Pentru a-și ușura din suferință, regina și Nando au plecat pentru trei săptămâni în Deltă, unde printre trestiiile sunătoare, regele spera că își va putea completa ierbarul său favorit.

După micșorarea vâlătăii fugii lui Carol, regina Maria și-a împlinit visul vechi de a ajunge în SUA, chit că îl acoperea pe Barbu ei cu „neliniști de nedescris”. În drumul ei spre State s-a întâlnit totuși la Paris cu Odorul într-o atmosferă de spaimă și emoție: „Reconcilierea mult prea fățișă a Mariei cu fiul ei la Paris i-a încurajat pe partizanii lui Carol să spere în posibilitatea revenirii lui, în ciuda tuturor dezmințirilor ei.” (Hannah Pakula, Ultima Romantică-Biografia reginei Maria. Trad. din limba engleză de Dina Litzica. Ed. Curtea Veche, București-2017, p. 387). În același timp cotidianul The New York Times părea îngândurat: „Care ar fi atitudinea unor vecini față de o Românie condusă de un rege de cinci ani, având în spate un consiliu format din trei persoane, total neexperimentate în complicata politică a Europei de Sud-Est? Ceva trebuie făcut și trebuie făcut repede, pentru a rezolva impasul dinastic în care se află România.” (New York Times, 20 Octombrie 1926). Pe măsură ce boala regelui se agrava tot mai mult, imaginea lui Carol se amplifica. Scrisorile către cea care încă îl venera o rugau să-l împace cu tatăl, mințind că a părăsit țara cu aprobarea exclusivă a Sittei: „nu-mi întoarce spatele, altfel mă voi prăbuși de tot.” Maria se balansa înspre speranța îndreptării fugarului, apelând la unchiul favorit al lui Carol, infantele Alfonso. Principele dezertor îi răspunde unchiului că s-ar putea întoarce dar numai

în anumite condiții: „Dragul meu Carol, mă tem că nu-ți înțelegi deloc poziția. Nu tu ești cel care are dreptul să pună condiții, ci părinții tăi, regele și regina, ei sunt cei care vor pune condiții și poate li se va înmuia inima și te vor lăsa să te întorci. Dă-mi voie să-ți spun un lucru: nu există o singură persoană din vreo familie regală care să nu se raporteze cu oroare și tristețe la răul pe care l-ai făcut monarhiei în general și care nu-ți privește traiul de acum cu furie și dispreț.” (Terence Elsberry, Marie of Roumania, pp. 214). Cum și Brătianu era de neclintit, iar Știrbei, care fiind un om drept era convins că „revenirea lui Carol ar fi însemnat o lovitură majoră dată dinastiei și principiului monarhic în general.” (Hannah Pakula, op. cit., p. 394), regina s-a adresat prietenului de odinioară Waldorf Astor, care destul de manierat i-a răspuns politicos. „Poți avea o republică, sau poți avea o monarhie. Unul dintre avantajele monarhiei este acela că regulile sunt destul de simple-ereditate-primogenitură-certitudine. Acum, dacă un moștenitor renunță la drepturile lui, probabil că sistemul nu este prea afectat. Dar dacă același om se răzgândește, mi se pare că te apropii de haos în sistem și că pui în mare pericol întreaga structură. Schimbările rapide din dragoste sunt perfecte ca subiecte de roman sau de operă, dar nu se potrivesc cu regatele din lumea reală, într-o epocă a revoluțiilor.” (ANR V, 3722/ 1927, 23 feb.1927, Waldorf Astor către regina Maria)

Lumea care-l accepta pe Carol era destul de confuză, dirijată de partizanii carliști. Prințul dorea întorcerea doar pentru a trăi pe picior mare, așa ca suveran, altfel „Carol o iubea cel mai mult pe Duduia, iubea băutura, plăcile de fonograf cu Wagner, jocul de cărți de seară și mâncarea bună. Amanta îi oferea plăcerile senzuale și, în schimb, avea control total asupra vieții lui... Curând a intrat în căminul lui Carol o a treia persoană pe nume Constantin Dumitrescu, pe scurt Puiu, o imitație de latin lover și aventurier care va deveni secretarul personal și valetul lui Carol.” (Hannah Pakula, op. cit., p. 396)

O dată cu începutul lui Aprilie 1927, Nando a făcut o gripă atât de rea încât se părea că nu mai are scăpare. Spre uimirea tuturor s-a însănătoșit și s-a mutat în vila de la Scoviștea unde a primit vizita plină de fior a grațiilor sale: Martha Bibescu, Aristița Dissescu și Titi Mignano.

Încercarea de lovitură de stat a generalului-premier Averescu l-a scos pe acesta din funcție și l-a înlocuit cu prințul Știrbei în noaptea de 4 Iunie 1927. Mandatul său a durat doar până la alegeri, numai trei săptămâni. Câștigătorul a fost pentru a cincea oară tot Brătianu, iar în noaptea de 19 Iulie același an Nando a adormit definitiv în brațele Mariei. A doua zi, pe 20 Iulie 1927, Mihăiță în vîrstă de cinci ani și în pantaloni scurți a fost proclamat rege. În mormântarea a avut loc la Curtea de Argeș. Maria l-a anunțat pe Carol de decesul regelui, iar acesta copleșit de șansa revenirii în țară și a urcării pe tron a simulat scriindu-i mamei destul de înduioșător că: „nimeni nu a resimțit la fel de mult ca mine teribila pierdere pe care am suferit-o cu toții.” (ANR V, 503/ 1927, 27 Iulie 1927, regele Carol al II-lea către regina Maria). Deși nu dorea să ocupe un loc în regentă, Maria îl jinduia totuși continuu, declarând că îi părea rău că nu e membră în Consiliul de Regentă, mai ales după moartea lui Ionel Brătianu survenită miraculos în 24 Noiembrie 1927, la 63 de ani în plină putere. Locul lui Ionel a fost ocupat de fratele său Vintilă, care deținuse cu brio portofoliul Finanțelor. După moartea lui Ferdinand, Maria s-a îndreptat prin corespondență cu toată compasiunea către fiul rătăcitor încurajându-l în demersul său de re-întoarcere: „Cel mai mic cuvânt bun din partea lui mă face să cred din nou în el, mă face stupid de recunoscătoare.” (ANR III, 163:115)

Încurajarea mamei l-a determinat pe Carol să-și pună în aplicare planul loviturii de stat împreună cu cei doi evrei remarcabili: Ionescu-Leibovici și Sidney Harmsworth, un iredentist maghiar înfocat, devenit viconte Rotherme. „Indiferent dacă intenția lui era de a destabiliza România sau dacă făcuse vreun pact cu Carol pentru teritoriile transilvane, a rămas în umbră, preferând să acționeze prin intermediul unui expatriot, Barbu Ionescu, un magnat al produselor alimentare, trăitor la Londra... foarte încântat de anturajul oamenilor importanți și, mai ales, să-l aibă oaspete la domeniul lui din Surrey pe fostul principe moștenitor al României.” (ANR III, 166:67v). Barbu Ionescu, fost Leibovici, a pregătit în secret lovitură. „Pe un aeroport de lângă Londra, la 6 mai 1928, Leibovici a pregătit un avion care urma să-l aducă în România pe Carol. Autoritățile engleze însă au prins de veste și au zădărnicit complotul, expulzându-l pe ex Principe.” (Mircea Bălan, op. cit., p.359)

În Anglia s-au pregătit de fapt două avioane, unul având sarcina de a răspândi miile de fluturași cu mesajul lui Carol prin care se disculpa motivând că a plecat „în ciuda voinței lui”, obligat de o „neînțelegere referitoare la felul cum era condusă țara”, precum și de unele „conflicte matrimoniale triste”, și sigur dacă regele ar fi în viață, „ar fi fost chemat acasă.” (Citatele din declarația lui Carol sunt extrase dintr-un articol apărut în Daily Mirror al lui Rotherme, articol inserat în jurnalul reginei

din luna mai 1928). Lovitura pregătită de Carol minuțios gândită trebuia să se suprapună cu protestul țărănilor ardeleni organizat pe platoul Unirii de la Alba Iulia. Urmarea eșecului a scos în ascuns proclamația pregătită pentru țară, iar Carol „cu spume la gură și total nepolitic” s-a dezlănțuit împotriva „porcilor ăloră nenorociți care conduc în România și duc țara la ruină.” (ANR III, 166:68-79; Times și jurnalul Reginei). Principele s-a întors terfelit de tot la domeniul lui Leibovici, iar Scotland Yard-ul l-a declarat persoana non grata expulzându-l din Anglia. Profund indignată și plină de amărăciune Maria suverana a ripostat scriindu-i vărului George să-și ceară imediat scuze în numele bravului ei fiu, deși acesta a acuzat-o că nu l-a sprijinit suficient așa cum se cuvenea din România „așa cum era datoare s-o facă”, dar sigur „va veni și vremea mea”, amenințându-și mama că „în ziua aia vor fi mulți cei triști că n-au văzut realitatea așa cum a fost... Am sperat mereu că va exista o persoană cinstită care să ia măsuri pentru a pune capăt furtului din banii țării în scopuri josnice și prima persoană care ar fi trebuit să-și dea seama erai tu.” (ANR V, 514/ 1928, mai -iunie, regele Carol al II-lea către regina Maria). Îngrijorarea furtului din banii țării, l-a îndârjit așa de tare pe Carol, căci ajungând rege prin lovitură de stat și-a agonisit aproape toți bani țării, aproape tot avutul ei timp de un deceniu. La un an de la „plecarea” pe alte meleaguri a lui Ionel Brătianu, P.N.Ț.-ul în frunte cu iezuitul Iuliu Maniu în 1928 Noiembrie au venit la putere. În Octombrie 1929 plecase definitiv și Gh. Buzdugan, singurul care a făcut câte ceva în Regentă. Maria era nerăbdătoare: „M-aș alege pe mine însămi dacă aș fi întrebată cine ar trebui ales.” Maniu i-a ghicit voința și a fost chiar încântat, dar numai în locul principelui Nicolae care era destul de incomod și în plus. Gândindu-se că ar stăneni venirea fiului lui Carol la putere, după ce a reflectat Maria a respins oferta răspunzând înfuriată, profetic și paradoxal: „Monarhia nu există pentru satisfacerea ego-ului unui suveran (ceea ce Carol a desăvârșit acest ego, n.a.), ci pentru binele statului.” (ANR III, 172:75-83v.).

- urmare în pagina a 4 a -

Carol al II-lea și arma puterii sale – trădarea!

-urmăre din pagina a 3 a-

Locul lui Buzdugan l-a umplut un judecător destul de șters, Constantin Sărățeanu. Regenta s-a compromis total, alăturându-se astfel incapacității lui Maniu care în prag de evaporare a mandatului său, supra eclipsat de Ionel Brătianu atât amar de timp și în disperare de cauză, ardeleanul a trimis la Paris un emisar să negocieze cu Carol întoarcerea lui și rămânerea sa. Lăsând obiecțiile liberalilor în spate, Maria i-a trimis pe Nicky și apoi pe Ileana în 1929, să-și consoleze fratele care îi cumpărase recent concubinei roșcate un castel Louis al XVI-lea, ca dar pentru apariția memoriilor Lupoaiței în care își urzise un arbore genealogic aristocrat. Nemaivând nici o obligație și pentru a înlesni venirea principelui fugar, Maria a ales în final varianta călătoriilor care îi puteau aranja și o căsătorie pentru principesa favorită Ileana. Prima ofertă cea cu homosexualul Lexel von Pless a eșuat lamentabil. Știrbei a prevenit-o pe Maria de implicațiile principilor Nicolae și Carol într-o lovitură de stat. Regina a aflat despre plecarea lui Nicky pentru 2 Iunie 1930, care urma să se întâlnească cu fratele său la Paris în chestiunea revenirii Fiului rădăcitor în țară și apoi pe tron. Pentru aș ușura povara sa, dar și pe cea a lui Carol, Maria s-a pronunțat pentru o căsătorie în Europa, deși era conștientă că în aer plutea trădarea, puntea de legătură pentru complot: „Complotul, căci a fost un adevărat complot, afirma Argetoianu, a fost condus și realizat cu atâta discreție încât nimeni n-a știut ceva până la ultimul minut. La București, Guvernul și autoritățile s-au găsit brusc în fața faptului împlinit.” I.Gh. Duca nu a reacționat conform așteptărilor, pentru că „trăda pe rând pe toți, aproape fără să-și dea seama.” (Argetoianu, op. cit.)

În 6 Iunie 1930, dimineața regina era deja în trenul spre Viena, iar Odorul ei scump revenise în România exact la douăsprezece ore după plecarea mamei sale. Pionul trădării de data aceasta a fost Iuliu Maniu, care nu va rămâne în istorie la această primă trădare, alăturându-se de fapt și trădării reginei: Maniu trăda pentru a-și prelungi mandatul de premier, iar regina trăda pentru ca adoratul ei fiu să devină rege, astfel că: „Regina-mamă și prim-ministrul discutaseră destul de deschis, în vara de dinaintea loviturii de stat, mergând atât de departe, încât să ia în considerare posibilitatea redării titlului regal chiar și în exil.” (Hannah Pakula, op. cit., p. 410). Condițiile lui Maniu pentru revenirea lui Carol erau doar trei: Mihai să rămână rege titular, iar Carol să îndeplinească doar funcția de regent; despărțirea de Lu-

peasca să fie definitivă și să aibă loc rapid împăcarea cu consoarta sa principesa Elena. Lupeasca îl liniștise pe Maniu printr-o solemnă mărturisire: „În ziua în care A.S.R. este repus în drepturi pe tron spre fericirea poporului, voi dispărea pentru totdeauna.” (John Gunter, Inside Europe, p.385). Cât de naiv a putut fi Maniu, crezându-se în promisiunile celor doi amânți va afla la scurt timp după ce Carol va prelua mult râvnita putere. Puiu, valetul și secretarul principelui a falsificat două pașapoarte pentru sine și Carol și cu un avion închiriat de la Le Bourget, au aterizat în București la ora 10:30 p.m., în 6 Iunie 1930. Însoțit de un alai de muzicanți și soldați principele a intrat triumfător în Cotroceni. Parlamentul s-a alăturat imediat Consiliului de Regentă acceptându-l pe renunțatorul Carol ca monarh, împlinind chipurile „ultima dorință” a muribundului rege Ferdinand.

Astfel, că regina Maria care, a uitat destul de repede de restricțiile constituționale, de dorința expresă a regelui ei, de fermitatea justă, rațională a iubitului ei, prințul Barbu, de datoria ei supremă față de Dumnezeu, Cel care veghează deasupra monarhilor pământești, de demnitatea față de Patria care a înfiat-o cu atâta drag jertfindu-se pentru ea, pentru rege, pentru monarhie, considerând lovitura politică a fiului ei, „o mișcare corectă” a urcat în exaltare: „sunt bucuroasă de revenirea lui Carol acasă.” (ANR III, 174:171-172 pasim.). La această regală exaltare s-a adăugat greu, apăsător și un nou de tristețe viscolit de temerea prințului ei drag, Știrbei: „...Este atât de trist când te gândești că nu vom fi uniți în chestiunea asta. El crede cu tărie că dezastrul ultim al dinastiei va fi Carol.” (ANR III, 176:6-19). Avertismentul prințului Barbu Știrbei s-a dovedit profetic, dar cu întreite consecințe dramatice: dezastruos pentru dinastie, dezastruos pentru monarhie, dezastruos pentru Națiune!

Rolul mamei în această exaltare familială l-a covârșit pe cel de Mamă a Națiunii și pe cel atât de măreț al Reginei care a avut o contribuție suverană la Înfăptuirea României Mari, alăturându-se astfel, din nefericire, oligarhiei clasei politice conducătoare: „Clasa noastră conducătoare, care a avut frânele destinului românesc de la întregire încoace, s-a făcut vinovată de cea mai gravă trădare care poate înfiera o elită politică în fața contemporanilor și în fața istoriei: pierderea instinctului statal, totala incapacitate politică... Au fost elite românești care s-au sacrificat de bună voie, și-au semnat cu mâna lor actul de deces numai pentru a nu se împotrivi istoriei, numai pentru a nu se pune în calea destinului acestui neam.” (Mircea Eli-

ade, Piloții orbi, în Ceritudinea, Anul 1, Nr. 2, 2017).

Actul suveran de exercitare a monarhiei, atrage după sine cinstirea absolută a Suveranității lui Dumnezeu și a Națiunii prin divinul deziderat: „Nihil Sine Deo!”. „Unsul Domnului”, trebuie să fie un model de domnie creștină, umbra Părintelui ceresc pentru poporul peste care este așezată Biserica-Națiune a iubitului Său Fiu Hristos. Nu Dinastia este importantă, ci virtuțile, educația, cultura, religia, responsabilitatea față de Dumnezeu, de Națiunea respectivă și de raportul cu celelate națiuni binevoitoare ori nu. Nu se poate ca politica să devină un instrument doctrinar de forță, de violență al Statului care, se întoarce împotriva Națiunii sale creștine și a instituțiilor ei fundamentale, ca în cazul de față, chiar și împotriva monarhiei care, nu aparține suveranului, ci poporului, națiunii. Prima măsură regală, fierbinte a lui Carol a fost Darul pentru mama care îl idolatriza, încălcând testamentul tatălui și trecând venitul reginei-mame în folosul propriu. Maria a tăcut! Plățile care îi reveneau totuși reginei au fost amânate mult timp, încasând dobânzile dragul de Carol. Maria a tăcut! Încurajat de tăcerea dulce a mamei, Carol a continuat, instalându-i o gardă de poliție s-o controleze. Maria a tăcut! A urmat șirul neîntrerupt al cadourilor... l-a ridicat titlul onorific de la Regimentul ei, 9 Husari, lundu-i și portretul de la popota ofițerilor.

Maria a tăcut! Cum poate o regină Eroină a nației sale să devină lașă când își exprimă rolul de mamă?

Îmi amintesc de o povestioară adevărată care circula prin Catedrala Patriarhală pe când eram student: un brav țaran care avea 7 feciori ca brazii a venit la racla sfântului Dimitrie Basarabov cu șapte bilețele pe care erau scrise numele fiecărui copil, a îngenucheat și s-a rugat, apoi a spus: Sfinte Dimitrie îi dăruiesc Patriei sfinte feciorii mei s-o apere în război. Roag-o pe Maica Domnului să le poarte de grijă, iar tu să mi-i aduci acasă! Toți cei șapte feciori, spre lauda lui Dumnazeu și a Nației, s-au întors teferi de pe front. Ce magnifică și totală pildă de jertfă a țaranului nostru veșnic și imperial! Pentru a-și șterge urma fugii cu Lupoaița, amanta sa, la Paris și pentru a se reabilita față de poporul prea credul, proaspătul monarh și-a comemorat exilul suferinței, amintind norodului spre luare aminte, patimile sale, printr-o primă medalie, La Decoration de la Souffrance-Ordinul Suferinței, acordată sprijinitorilor săi, între care Barbu Ionescu-Leibovici și Puiu: „Doresc, ca de fiecare dată când cineva va folosi o monedă sau un timbru, să-și amintească de suferințele mele din anii Patimilor mele.”

(Arthur Gould Lee, Helen, Queen Mother of Roumania, pp. 144). Departe de ochii familiei, a guvernului și a lumii, prețioasa amantă fusese istalată repede stăpână la Foișor, de iubitul ei Carol, încălcând a doua învoială cu credulul iezuit Maniu. De la începutul domniei sale, Carol a aplicat măsurile regale benefice sieși, sugrumând orice opoziție, adversar, rezistență, asmuțându-i pe toți împotriva tuturor, dezbinându-i complet: „Se poate argumenta că, din acest punct de vedere, Carol al II-lea nu a fost mai rău decât Carol I sau Ferdinand.” (Hannah Pakula, op. cit., p. 416). Cea care îi gira puterea monarhică era concubina sa, evreica roșcată, care urzea dictatura, făcând și desfăcând țesătura politică, brodând astfel camarila regală. Între slugarnicii și ligușitorii destui de numeroși ai suveranei Lupeasca s-a adăugat chiar și prințesa Martha Bibescu, căreia i se adresa cu gratulatul „Ma Souvaraine”, frizând astfel memorabila sa înjosire princiară: „... Clipa de azi, când mi-ai îngăduit să-ți sărut mâna (parcă n-avea dos, n.a.), a fost cea mai fericită din viața mea.” (Contesa R.G. Waldeck, Athene Palace, p. 208)

După fixația pentru uniforme, decorații și medalii Carol și-a declanșat iremediabil pe față ura profundă împotriva nefericitei Sitta și cea amăruie asupra mamei. A întărit securitatea în jurul ei. Maria a tăcut! Întâlnirile fixate cu mama erau anulate în ultima clipă. Maria a tăcut!-a interzis întâlnirile cu prietenii ei. Maria a tăcut! Din cauza restricțiilor fiului Maria a renunțat în călătoriile sale la doamna ei de onoare. Maria a tăcut!

A doua țintă a urii viscerale a lui Carol a fost prințul Barbu, pe care l-a scos din toate funcțiile sale, din consiliile de conducere, cenzurându-i corespondența. Maria a suferit cumplit, mai ales după știrea răspândită de fiul prea iubit, cum că el refuză să stea la masa mamei, știind că „Barbu i-a mituit pe servitorii ei ca să-l otrăvească!” (ANR III, 177: 102-143).

De fapt monarhul era cel care pune la cale eliminarea definitivă a lui Știrbei, știre spusă de Puiu, aghiotantului reginei, cum că se „pune la cale... atacuri împotriva prințului Știrbei, menite a-l desființa definitiv.” (ANR III, 178: 158). În Orientul Express, care-l ducea pe Barbu Știrbei spre Europa apuseană s-a consumat un atentat nereușit asupra prințului. Ca să scape și de sora Ileana, „ghimpele dureros” din coasta sa, Carol a pregătit întâlnirea dintre frumoașa prințesă cu arhiducele Anton de Austria, cu care s-a și căsătorit de fapt. Maria a cerut binecuvântarea fiului-rege pentru miri. Carol a jubilat, felicitându-i pe tineri în stilul său caracteristic: „Nu am nici o obiecție față de căsătorie

propusă... Din nefericire, nu pot să consimt la ideea ca după căsătorie să se stabilească în România.” (ANR V, 531/ 1931, 6 aprilie 1931, regele Carol al II-lea către regina Maria.)

Strategia lui Carol a dat roade, reușind s-o lege pe Ileana de Habsburgi, pentru a o expulza din patrie, pretextând că poporul nu poate să înghită ca un Habsburg să locuiescă în sânul lui, iar mamei i-a retras subvenția de la guvern care îi plătea călătoriile. Maria a plâns și a tăcut! A urmat plecarea definitivă a Sittei. Poporul a demonstrat pașnic. Carol a redresat situația apropiindu-se prea iubit de augusta mamă. Maria era profund tulburată și adânc mișcată!? Ultimul aflat pe lista favorurilor regale rămăsese fratele Nicolae, care nu fusese decât o trambulină folosită de Carol pentru urcarea pe tron: „Principele Nicolae a fost cel care l-a adus pe Carol al II-lea în țară și care a prelucrat pe comandantii generali să-l suie pe tron și să-l proclame rege.” (Dr. Șerban Milcoveanu, Memorii 1929-1989, p. 98). Deși, numit proaspăt comandant al Forțelor Armate Române pasiunea lui Nicky rămăsese totuși Ioana Doletti, tânără divorțată, dorind-o să se căsătorească ca și antecesorii săi: Ferdinand și Martha, Carol și Zizi, Carol și Lupeasca. Nicky fusese încurajat de Carol, că odată ajuns rege va aranja lucrurile avantajoase pentru căsătoria morganatică a fratelui. După un an Carol s-a gândit la spusele fratelui care-l rugase: „pune-mă în fața unui fapt împlinit”, întrecându-se pe el însuși: dacă căsătoria fratelui cu Ioana va fi refuzată de țară, el va avea fericitul prilej de a-și expulza fratele. Nicky și Ioana au plecat în localitatea Tohani în 28 Octombrie 1931. Când s-au întors în țară, plin de bucurie a primit toate darurile fratelui-rege: deposedarea de drepturile familiei regale, de cetățean al națiunii, precum și de rangul militar.

Cu coada între picioare și cu Ioana alături, Nicky a părăsit țara. Când primăvara următoare a încercat să revină, regele l-a arestat exilându-l pentru un an de zile.

Hashtag „#Pupat Piața Independenței!”

Cezar Adonis
Mihalache

Așa cum o piață a manifestărilor civice nu poate fi „rezervată”, confiscată, mai exact, de către sistem, prin decizia unei autorități, la fel, o agora nu poate căpăta un caracter de „exclusivitate” strict pentru acțiuni civice ori sindicale printr-o decizie similară! Pentru că agora este prin ea însăși o expresie a libertății de a decide unde, când și cum se va manifesta, având mobilitatea dată tocmai de principiile democrației. În plus, ar fi și un non-sens în a lăsa autoritățile să decidă că un anumit loc este destinat manifestațiilor de stradă.

De aceea, proiectul USR este în cel mai fericit caz neinspirat. Pentru că din nou a venit cu o propunere de opoziție demnă de un... HG al puterii! Căci, așa cum în cazul reformei fiscale, soluția formațiunii de trenare la nesfârșit a adoptării în parlament a OUG-urilor date de guvernanți, prin interminabile dezbateri, neținând cont că, între timp acestea își produc efectele dezagregante pe care formațiunea

le dorea tocmai... stopate, un OUG având consecințe juridice din prima clipă a publicării în Monitorul Oficial, iar tergiversarea votului în parlament nu ar fi afectat mersul „reformei fiscale”, și acum, ideea de așeza pe

care Piața Victoriei (acum „a Victoriei”) să devină exclusiv o agora a societății civice, și a sindicatelor (dar ce te faci în cazul manifestațiilor sindicale atât de ușor de manipulat pentru a fi aduse, în fapt, în jocul și în interesul

moment, urmează ele protestatarii, fiind montate acolo unde aceștia vor să manifesteze.

Astfel, dacă societatea ar primi printr-un act oficial un loc rezervat acțiunilor ei (și, poate, la în-

Cotrocenii.

De aceea, printr-o falsă garantare a dreptului de exprimare, o asemenea inițiativă ar deveni o funie de mâinile și picioarele protestatarilor.

Și ar fi, eventual, cazul fericit al acceptării pe post de agora a Pieței Victoriei... Temporar... Pentru că, după adoptarea unei hotărâri și fundamentarea principiului, din vari motive (securitatea locului, probleme de trafic, imposibilitatea gestionării mulțimilor), „agora” ar fi mutată într-un loc în care chiar nu ar deranja! Nici măcar secretarele întârziate (tot din „vari” motive!) prin birouri...

Ideea este dară total nefericită și, din dorința de mai bine (mai bine este însă, adesea, răul binelui, nu?!), ar limita exact libertățile agorei. Și drepturile obținute în '89, inclusiv de a protesta acolo unde vrem noi, nu unde dorește sistemul, căci printr-un astfel de proiect am rămâne cu un țarc imobil ce ar suprima agorele în mișcare.

Piața Victoriei (dar dacă mâine societatea civică decide un alt loc pentru acțiunile sale?!), un „hashtag” de rezervare pentru manifestări civice ar fi de fapt tocmai în favoarea guvernanților. Pentru că, dacă s-ar merge în Consiliul municipal cu un proiect prin

guvernărilor?), propunerea ar cădea mânășă sistemului.

De fapt, doar de atât ar fi și nevoie: o inițiativă care să consacre manifestațiile într-un spațiu rezervat. Iar pe termen lung, ar avea efecte mai perverse decât țarcurile care, la acest

ceput ar fi chiar Piața Victoriei, tot într-un țarc, evident!), în momentul în care protestele ar viza altceva decât ținta de acum (în esență, Guvernul), acestea ar trebui desfășurate tot acolo, chiar dacă ar viza cu totul altceva, de la partide, la felurite instituții, inclusiv

Dumnezeu să-i ierte păcatele! Dar atât!

vreme ce Oastea Română și Mareșalul luptau pentru reînțregirea Țării. Pregătite din vreme, emisiunile cu osanale au fost lansate în stol ca armă de îndobitocire totală, ceea ce a făcut ca sicriile lui Roosevelt, Churchill și Stalin să se zgâlțâie ca la cutremur de răsul celor dinăuntru, auzind comentariile prezentate pe ecranele televizoarelor.

Se spune că blestemul aruncat peste ruși pentru masacrarea Romanovilor – care ar dura un secol – va lua sfârșit în 2018. Peste noi, va dăinui taman până-n 2089... cine-o mai apuca. În nici cincizeci de ani, românii au asasinat doi patrioți, pe unul, chiar în Sfânta zi a Crăciunului din 89. Cum să nu fie blestemați românii? După ce luni de zile, Margareta Duda a stat, nu la capătul patului lui tătâne-su, ci la capul podului guvernului, de unde a stors alte mii de parale din buzunarele proștilor de români, a anunțat că a murit mortul. Taman acum, ca să ne strice sărbătorile de la capătul anului.

Pe fondul schizofreniei paranoide televizate, actualul patron al defunctei instituții numită cândva „Editura politică” rebotezată „Humanitas” – cea mai mare editură din România până în 1990 – ajunsă prin grija și „jongleria” celui dintâi ministru al inculturii de după apocalipsa decembristă, în posesia bunului său „pretin”, readeuce în actualitate un mai vechi articol

(apărut la 29 aprilie 1992 în „România liberă”), din care vă supunem atenției următorul fragment: „[...] am afla și cât de falsă este logica lui „ex-”. Acest prefix nenorocit care minte despre un rege ce nu a încetat niciodată să fie rege, pentru simplul fapt că a fost forțat să plece, fără consultarea poporului, de către actualii noștri ex-comuniști (aproape toți alogeni – n.a.) flancați de tancurile ex-Armatei Roșii (aduse cu sprijin regal – n.a.), ei bine acest prefix minte [...]. Nu este adevărat că regele Mihai este (a fost – n.n.) ex-regele României [...]. Toți sunt ce-au fost: unii regi, alții activiști (alții lichele – n.a.). Rog „Televiziunea română liberă” să țină cont de aceste precizări [...]”.

Pentru redarea adevărului întregit, vă invit și eu să recitiți un text datat 26 iunie 2016: „Regele Mihai a explicat de nenumărate ori (după 1990 – n.a.) că a semnat actul de abdicare din 1947 pentru că a fost amenințat de Petru Groza că vor fi executați 1.000 de studenți. Două documente din arhiva fostului Consiliu de Miniștri și păstrate la secret îl contrazic: Regele Mihai a renunțat la tron și pentru că își dorea să se căsătorească cu principesa Ana de Bourbon – Parma.

– La Arhivele Naționale, în fondul Consiliului de miniștri, există trei file, dactilografiate după alte zece foi scrise de mână, care

reprezintă notițele luate la momentul abdicării Regelui Mihai, la o întâlnire dintre Regele Mihai și Petru Groza, din 22 decembrie 1947.

Din transcriere reiese că Regele s-a înțeles cu Petru Groza. Regele își reafirmă intenția de a se căsători cu Principesa Anne de Bourbon-Parma, pe care o cunoscuse cu o lună înainte, la ceremonia de la Londra.

Petru Groza răspunde că monarhia este trecătoare. Și continuă: „Problema abdicării trebuie făcută în bună înțelegere « zâmbind »”.

Regele Mihai: „Nu înțeleg să mă opun lucrurilor la care nu te poți opune. Văd ce e în jurul meu. Vreau ca om [să trăiesc]. N-am avut copilărie, tinerete, și mama va trebui să înțeleagă. Dar nu spune la nimeni. Între noi, mergem înainte. Eu mă voi conforma sfat [urilor] d-tale. Dar între noi”. (22 decembrie 1947 – București – între patru ochi).

– Neconstituționala casă regală a Republicii România nu a negat existența documentului, ci a reacționat ambiguu: «Autenticitatea documentului este sub semnul întrebării, neavând un autor clar și nefiind semnat [...] în cei aproape 70 de ani de la abdicarea forțată a Regelui Mihai, acest document nu a fost folosit de niciun regim politic», consemnează TVR. Ei, iată că acum a apărut documentul. Ghinion!”. (Dorina Lascăr).

La 23 august 1944, în

plin conflict militar „ex”-regele – ca să mă exprim pe placul „elitistului” de la „Humanitas” – a arestat și predat inamicului căpetenia de facto a oștirii române. Orice dicționar numește „Trădare” acest gest. Pentru a rămâne rege, „trebuia, la nevoie să împlinescă sacrificiul suprem. Nu a făcut-o! Coroana i-a căzut, transformându-l în simplu cetățean. În iulie 1989 a semnat „Declarația de la Budapesta” prin care trăda interesele României. Sunt doar două dintre numeroasele capete de acuzare de necontestat, iar acum, la declararea „decesului” senectuții sale, campania de promovare post-mortem ca erou a unui trădător al poporului român este, pe cât de riodicolă, pe atât nedemnă și condamnată. Mai mult, este chiar „binecuvântată” de nevrednicii ajunși căpetenii vremelnice a coloniei numită – încă – România.

Rușine domnule, Președinte al României! Rușine domnule Președinte al Senatului României! Rușine domnule Președinte al Camerei Deputaților din Parlamentul României! Trei, Doamne, și toți trei!